

ÎN DRUM SPRE PATRIE

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a sosit în Franța

PARIS 17. — Corespondentul Agerpres transmite :

Luni 17 octombrie, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației române la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., precum și tovarășii Leonte Răutu și Ștefan Voitec au sosit în Franța în drum spre patrie.

La ora 8 dimineața, tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Leonte Răutu și Ștefan Voitec au debarcat de pe bordul transatlanticului „Queen Mary” la Cherbourg, fiind întâmpinați de tov. Constantin Nicuță, ministrul R.P. Romine la Paris, și de alți membri ai legației române din Paris.

Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Leonte Răutu și Ștefan Voitec și-au continuat în aceeași zi călătoria cu trenul spre Paris, unde au sosit după-amiază.

Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Leonte Răutu și Ștefan Voitec la sosirea în capitala Franței.

Telefoto : AGERPRES

PARIS 18 (De la trimisul special Agerpres) :

Cu prilejul trecerii prin Franța, în drum spre patrie, a tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației române la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., precum și a tovarășilor Leonte Răutu și Ștefan Voitec, ministrul R. P. Romine la Paris, Constantin Nicuță, a oferit marți seara un dîneu.

Au luat parte numeroase personalități ale vieții politice, econo-

mice și culturale din Franța printre care Eugene Van der Meersch, deputat, președintele grupului parlamentar pentru relații de prietenie Franța-România din Adunarea Națională ; Jean-Louis Vigier, senator, președintele grupului parlamentar pentru relații de prietenie Franța-România din Senat ; Emmanuel d'Astier de la Vigerie, fost ministru, membru al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii ; Pierre Cot, fost ministru ; scriitorii Louis Aragon și Elsa Triolet ; Marcel Pellenc, fost mi-

nistru, senator ; Raymond Barbet, primarul orașului Nanterre ; Jacques Raphael Leygues, deputat, fost ministru ; Henri Laugier, profesor universitar ; Genevieve Tabouis, ziaristă ; Jean Thibot, președintele societății „Fives Lille Cail” ; Roger Boutteville, președintele Societății alsaciene de construcții mecanice ; Jean Claude Servan Schreiber, directorul ziarului „Les Echos”, deputat, profesori universitari, oameni de afaceri, ziarști.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-

Dej, precum și tovarășii Leonte Răutu și Ștefan Voitec s-au întreținut în mod cordial cu oaspeții.

În aceeași zi tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Leonte Răutu și Ștefan Voitec au avut ca oaspeți la dejun pe tovarășii Waldeck Rochet, Etienne Fajon, membri ai Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Francez, și Gaston Pilsionnier, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Francez.

Nu mai fusesem de mult prin părțile de miazănoapte ale țării. De aceea m-am aropiat cu emoție de locurile și de oamenii cu care legasem cîndva prietenii. Știam că și acolo s-au petrecut schimbări mari, că viața oamenilor care scot minereul nu mai seamănă de loc cu cea de ieri.

Socot că nu greșesc cînd spun că în regimul burgheziei și moșierimii, munca minerului era cea mai grea din cite se pot închipui, iar viața lor mai puțin decît a robilor de pe moșii. E destul să spun că oamenii care tăiau minereul în adîncuri și-l scoteau în lumina zilei, nu trăiau mai mult de patruzeci de ani, iar la trezeci erau bătrîni de-a binelea, cu dinții căzuți, cu părul alb, cu mădușarele chinute de reumatism, cu plămîni mîncăți de silicoză. Acelor pămînturi li se spunea „Țara fără bătrîni”. Mi ar trebui mult timp și multă hîrtie ca să înșir, măcar în fugă, povestea tragică a minerilor din regiunea Bala Mare.

Pășind azi pe aceste locuri, mi se pare că acei nenorociți s-au întîmpinat cîndva, într-un veac îndepărtat într-afară urmele trecutului s'au șters și despre vremurile acelea vorbesc doar cîmîtirea unde zac cei stîniți înainte de vreme.

Desigur, lupta cu adîncurile, cu întunericul, cu pîtra și cu apa, e grea, dar astăzi mașinile duc povara cea mare. Oamenii sînt coboriți în

mină cu ascensorul, galeriile sînt aerisite, au fost instalate băi chiar la locul de muncă, mari cantități de lapte sînt distribuite minerilor în timpul lucrului. La Bala Sprle, erau în 1948 numai 600 de mineri, azi sînt mult mai mulți și vin mereu alți și alți tineri care vor să învețe această nobilă meserie, să dea țării mai multe metale.

Am stat de vorbă cu Hotea Vasile Nicoară, unul dintre minerii fruntași. Privindu-l n-ai spune că lucrează în fundul pămîntului.

În preajma lui se găseau minerii încercați, comuniști, care au vegheat asupra lui, l-au ajutat să învețe și carle, și meserie, au făcut din el un muncitor de frunte. Mă uit la el și mă minunez. Acesta să fie feciorul de țaran, altădată desbrăcat și flămînd ? Hotea Nicoară locuiește azi într-un apartament nou, a fost la mare cu avionul, strînge bani să-și cumpere motocicletă. Iată destinul unui singur om, dar ca el sînt mulți. Și Hărăriguș Partente, șef de echipă și student la faculta-

ei. Numai pînă la 1 august, 200 dintre ei au fost în concedii în stațiunile climatice și de odihnă. Mulți și-au petrecut concediile în strălănită. Într-o seară, am văzut adunate în piața orașelului zeci de motociclete. Sînt ale minerilor. Ale lor sînt marile magazine, luminate ca ziua, ale lor blocurile noi și drumurile asfaltate. Și acesta e abia începutul. Imi spunea Hotea Nicoară : „La anul îmi dau copilul la universitate. Am o fată la școala de felceri și cînd termină vine aici, să îngrijească sănătatea minerilor”. Hotea privește înainte, mereu înainte, spre vremea cea luminoasă a comunismului.

Există, sub dealurile de la Bala Sprle, o galerie care s-a chemat cîndva Golgota. Înpămîntător e numele acestei galerii răsună ca un simbol al trecutului întunecat. Minerii pomenesc și azi de Golgota, nu uită, nu vor uita niciodată, ce s-a petrecut acolo. Azi, în galeria luminată electric, se aude pocnetul ciocanelor pneumatice și vulețul mașinilor care încarcă minereul. Metalul prețios este scos „la zi” cu ascensorul și dus departe spre țările, unde se va preface în pluguri, în tractoare, în aparate de radlo și televiziune, în mil și mil de produse pentru oamenii muncii.

NICOLAE JIANU

ÎN DRUM SPRE PATRIE

Bărbat de 35 de ani, înalt și chipeș, cu o privire aprinsă și mereu iscoditoare, Hotea Nicoară vorbește despre viața lui. A venit la mină prin 1949. Pînă atunci fusese tăietor la pădure, undeva prin munții Tibleșului. Al doisprezecelea copil la părinți, Nicoară a cunoscut toate durerile și toate năpăstuirile. Văzînd schimbările din țară, s-a hotărît să-și schimbe și el viața, și a venit la mină. Nici carte nu știa, nici cu mașinile și nici cu întunericul nu se împăca. Dar Hotea nu era

te de mine, și But Ștefan, și Cîlcea Vasile.

L-am văzut pe toți sfredelînd pîtra, l-am văzut la el acasă, l-am văzut la restaurant cu copiii și nevestele, sănătoși, fericiți, încrezători în ziua de mine. Ei știu că viitorul copiilor este asigurat, știu că ei înșiși pot visa o bătrînețe senină și împăcată.

Teatre, cinematografe, biblioteci, cămine, le sînt puse la îndemînă. Sute de apartamente noi s-au construit și se construiesc acum pentru

Se împlinesc 40 de ani de la greva generală din octombrie 1920. Izbuclă datorită condițiilor grele social-economice și politice existente în țara noastră în perioada de după primul război mondial și sub puternică influență exercitată de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, greva generală a constituit un eveniment de seamă în istoria României, în mișcarea revoluționară din țara noastră. În anii 1917—1920, printr-un puternic val de lupte dirse duse cu patronii și statul burghezo-moșieresc, clasa muncitoare a cucerit o serie întreagă de revendicări economice și politice, ceea ce a dus la o oarecare ameliorare a condițiilor sale de existență.

Luptele muncitorilor, țărănilor și ostașilor duse în 1919 și la începutul anului 1920 au zdruncinat serios regimul burghezo-moșieresc, dar n-au reușit să-l răstoarne, deoarece clasa muncitoare n-avea încă un partid revoluționar marxist-leninist care să poată canaliza forțele revoluționare într-un șuvoi capabil să răstoarne orînduirea burghezo-moșierească. De asemenea, și liderii reformiști au ajutat claselor exploatare să-și mențină dominația, căutînd să frîneze luptele muncitorilor și să abată masele de la revoluție. Aceasta a permis claselor exploatare să treacă la o contraofensivă și, în martie 1920, să aducă la putere un guvern condus de generalul Averescu, cu scopul de a răpi cuceririle maselor din anii precedenți și de a porni la ofensivă pentru lichidarea avîntului revoluționar. Guvernul și patronii diverșilor întreprinderi au început să împiedice activitatea comitetelor de întreprindere prin arestarea sau mobilizarea în armată a membrilor lor. Datorită creșterii inflației, sporurile de salarii obținute anterior, în practică se anulaseră.

Mobilizate de grupurile comuniste, masele muncitoare au răspuns acestor măsuri ale reacțiunii prin dezlănțuirea unor și mai puternice lupte greviste cu caracter economic și politic. Astfel în martie 1920 minerii din Valea Jiului au intrat în luptă, iar în aprilie a avut loc o nouă grevă generală pe ramură a cefeștiilor. Concomitent au mai declarat grevă muncitorii de la R.M.S. din București, muncitorii metalurghiști, fimplari etc.

În fața acestui puternic val de lupte, guvernul s-a văzut nevoit să promită muncitorilor că după încetarea grevei li se vor recunoaște comitetele de întreprindere, va fi retrasă armata din întreprindere, vor fi anulate ordinea de mobilizare, vor fi eliberați cei arestați și se va înființa o comisie mixtă pentru studierea revendicărilor economice. Marile greve desfășurate în lunile aprilie—iunie au arătat pe de o parte ascuțirea luptei de clasă, iar pe de altă parte, creșterea puterii organizațiilor muncitorești și a conștiinței de clasă a proletariatului. Tot mai mulți muncitori și-au dat seama cu acest prilej că numai printr-o grevă generală pe întreaga țară își pot impune revendicările lor.

Cu scopul de a stăvili grevele, în august 1920 guvernul a prezentat parlamentului scelerata lege Trancu-lăși, ceea ce a dat naștere la o și mai mare dezlănțuire a luptei greviste. În București 30.000 de muncitori au demonstrat timp de două ore pe străzile Capitalei împotriva crimei legii Trancu-lăși. Greve generale puternice s-au desfășurat la Ploiești, Iași, Constanța, Turnu Severin, Banat și Transilvania. Totodată muncitorii protestau contra intervenției antisovietice, pentru pace și prietenie cu U.R.S.S. Guvernul a răspuns prin intensificarea măsurilor teroriste. La Arsenalul armatei din București s-a tras în muncitori; au fost omorîți și răniți mai mulți dintre ei. S-au făcut numeroase arestări. Cu toate acestea, însă, în luna septembrie grevele generale au continuat. În total, după date oficiale, între 1 martie și 20 octombrie 1920 au avut loc în toată țara 345 de greve generale pe ramuri, orașe, regiuni etc., din care 112 în București. În timpul acestor bătălii de clasă s-a întărit lupta ideologică și politică dusă de grupurile comuniste împotriva reformismului și a crescut procesul de clarificare ideologică în mișcarea muncitorească. A crescut tot mai mult influența grupurilor comuniste care cereau trans-

Aspect al grevei din octombrie 1920 în industria lemnului de pe valea Nemeșului.

(Desen de RUSU CIOBANU)

formarea partidului socialist în partidul comunist.

Sub presiunea puternică a organizațiilor muncitorești, în ziua de 11 octombrie 1920 Consiliul general al partidului socialist a votat un program de revendicări și l-a înaintat guvernului. Printre aceste revendicări erau: recunoașterea consiliilor muncitorești, dreptul de organizare, retragerea armatei din fabrici, desființarea stării de asediu, reprimirea muncitorilor concediați, recunoașterea libertăților de asociere, de întrunire, de presă etc. Totodată memorialul avertiza că dacă guvernul nu va aproba aceste cereri, muncitorimea organizată din toată țara va fi chemată ca printr-o grevă generală să obțină toate aceste drepturi și libertăți de care sînt legate interesele ei cele mai vitale.

Dar oportunității social-democrației se conducea în continuare după ideea de a nu organiza și a nu conduce greva. El spera ca pe calea obținerii unor concesiuni mărunte din partea guvernului, să facă în așa fel ca greva să se termine în liniște. Ilie Moscovici, pe atunci secretar al partidului socialist, nu s-a simțit să declare deschis că deși a aprobat toate punctele din memoriu, el n-a vrut greva generală.

Evenimentele se precipitau. La 18 octombrie au declarat grevă mecanicii de locomotivă. La 20 octombrie 1920, când guvernul a dat un răspuns negativ, sfidînd cererile muncitorilor, greva generală a început. A doua zi, la 21 octombrie, marea bătălie de clasă a cuprins toată țara, la ea luînd parte întregul proletariat din România. Greva ge-

nerală a avut în primul rînd un pronunțat caracter politic, deoarece se urmărea cucerirea de drepturi democratice.

În zilele grevei din octombrie 1920, cea mai mare luptă grevistă de pînă atunci dusă de clasa muncitoare din țara noastră și una din cele mai mari din istoria mișcării noastre muncitorești, muncitorimea și-a manifestat hotărîrea ei de luptă și spiritul de sacrificiu. Cu acest prilej a ieșit cu putere în evidență poziția înaintată a grupurilor comuniste care i-au însușit pe muncitori. Peste capul trădătorilor oportuniști, comunistii i-au chemat pe muncitori la luptă hotărîtă pînă la satisfacerea totală a revendicărilor formulate, pentru o viață mai bună, pentru libertate.

Încă înainte de izbucnirea grevei, guvernul burghezo-moșieresc a luat o serie de măsuri samavolnice de reprimare a luptei muncitorilor. Astfel, în centrele muncitorești au fost aduse forțe militare, iar pe străzi circulau patrulile înarmate. Numeroși conducători devotați ai muncitorimii, și în primul rînd comunistii, au fost arestați. Sediile organizațiilor muncitorești au fost sigilate; ziarele socialiste au fost interzise, iar altele, de nuanță democratică, sever cenzurate. Cu toate aceste măsuri crunte de represiune luate de reacțiune, un număr de peste 200.000 muncitori au participat la greva generală. Deși lupta a ținut în unele centre doar o zi, iar în altele 5 și chiar 10, aproape întreaga activitate economică a țării a fost paralizată.

Greva generală a exprimat cu putere opoziția hotărîtă a muncitorimii față de politica reacționară anti-

muncitorească a guvernului burghezo-moșieresc; ea a arătat că clasa muncitoare devenise o forță politică de frunte în România.

Grupurile comuniste nu erau suficient de călite și înbegate pentru a putea prelua conducerea grevei generale, iar conducătorii partidului socialist și ai sindicatelor au lăsat de fapt muncitorimea fără conducător. Astfel, deși aceștia știau că „Socialismul” și celelalte ziere muncitorești vor fi suspendate, au anunțat că vor conduce lupta prin intermediul lor, iar alții, în frunte cu Ilie Moscovici, s-au predat de bună voie autorităților, spre a arăta lipsa lor de intenții revoluționare.

Străduindu-se să atenuze ascuțirea luptei, ei au dat directive profund greșite, ca: „în timpul grevei toată lumea stă acasă, nu se face nici o manifestație”. Această indicație a dezorientat și dezorientat clasa muncitoare și a împins-o la pasivitate. În felul acesta, prin metodele lor pasive, reformiste de lucru, conducătorii oportuniști au dus la înfrîngerea grevei. Cu toate acestea, în unele locuri muncitorii au organizat demonstrații de stradă.

„Experiența grevei generale din 1920 — arăta — vorășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — a arătat mai mult ca oricînd proletariatului din România necesitatea de a avea în fruntea sa un partid politic revoluționar marxist-leninist, capabil să conducă în lupta pentru răsturnarea puterii burgheziei și moșierimii”.

Cu toată teroarea dezlănțuită de regimul burghezo-moșieresc după greva generală, munca ideologică-politică în cadrul mișcării muncitorești s-a intensificat și mai mult. Iar la 8 mai 1921, majoritatea zdrobitoare a membrilor partidului socialist au pășit la crearea Partidului Comunist din România și afilierea lui la Internaționala comunistă.

Plămădit în focul marilor lupte de clasă din România anilor 1918-1919-1920, în focul avîntului revoluționar generat în țara noastră de victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Partidul Comunist din România a condus lupta pentru cauza dreptății a eliberării clasei muncitoare, pentru libertatea și fericirea poporului nostru, pentru independența națională a patriei, pentru socialism. Călăuzindu-se după mărețele idei ale marxism-leninismului, sprijinindu-se pe muncitorime și țărănime, Partidul Muncitoresc Român conduce departe poporul nostru în lupta pentru victoria deplină a socialismului și trecerea treptată la comunism, cauză pentru care au luptat și s-au jertit cei mai buni fii ai clasei muncitoare și ai întregului popor român.

MI-E DRAG

Mi-s dragi copiii gingași cu părul ca de soare
Mi-e dragă lunca, lanul și viersul lui Coșbuc
Mi-e dragă toamna lungă cu scîrșit de care
Și îndemînd plăvanți porumbul să-l aduc.

Mi-e drag autobuzul prin satele răzlețe
Pe ale cărui urme copiii nu mai fug.
La nunți în colectivă iubesc să dan bînețe,
Să sorb bîrdaca plină, urîndu-le beșug.

Mi-e drag să țin în mîna a apelor hîrjoană,
Mi-e drag să am pe brațe sudoare și pămînt,
Iar cînd tîmîdă intră în scenă vreo codană
S-o mîbrîbătez și-alături de glasul ei să cânt.

Cînd zilnic în hambare ni se revărsă plinul,
Mi-e dragă munca, pacea și anii mîndri-ai mei.
Respir în jur și-mi vine să mbrățișez seninul —
Mi-e dragă viața nouă și plîntătea ei.

NICOLAE FULGA
corespondent

M. C. STANESCU

IN FAMILIA COLECTIVISTĂ

Amândoi sint țărani mijlocași, pe amândoi îi cheamă Gheorghe, sint căsătoriți și au cîte doi copii. Unul e Gheorghe Rațiu, celălalt Gheorghe Fărcașu, nume bine cunoscute în comuna Tirnova din raionul Ineu. Dar șirul asemănărilor dintre cei doi nu conținește aci. Amândoi sint membri ai întovărășirii agricole „Scînteia” și au făcut cereri de înscriere în gospodăria colectivă „Drumul lui Lenin”. De asemenea, cererile amîndorura vor fi discutate în următoarea adunare generală, eveniment pe care Rațiu și Fărcașu îl așteaptă cu nerăbdare.

Temelia gospodăriei colective a fost pusă acum o lună și ceva, la 11 septembrie, de către 556 de familii din cele 671 cîte număra întovărășirea care cuprinsese cu timpul întreaga comună. La început, Rațiu și Fărcașu nu s-au înscris în colectivă. Au rămas mai departe în întovărășire. Erau mijlocași, aveau cîte două-trei iugăre mai mult decît alții; simțul de proprietate îi mai ținea încă pe loc. Totuși, Rațiu și Fărcașu se schimbaseră mult în ultima vreme. Cît de mult, abia acum aveau să priceapă. Întovărășirea le sădise în suflet simțăminte noi și trainice. Îi făcuse să cunoască satisfacțiile muncii în comun, pe sute de iugăre fără haturi, unde omul se mișcă slobod și unde priceperea gospodărească află un teren larg și rodnic. Din 1956 încoace, întovărășirea rostuieste pe 21 de hectare o pepinieră viticolă pentru material săditor, care aducea anual un venit de 2 milioane lei. Ba se cumpăraseră din fondul de bază și 180 de oi. Puteau să renunțe ei, Rațiu și Fărcașu, la toate bunurile astea, avuție obștească de care se legascră prin mii de fibre? Răspunsul li se deslusea tot mai mult. Într-aceasta, îi ajutau și colectivisti.

S-a discutat și se discută mult la Tirnova despre gospodăria abia înființată. Oamenii sint la început de drum, încă în stadiu de inventariere, și caută să urmeze exemplul bun al vecinilor colectivisti. Cei din Sintana, gospodărie multimilionară și cu casă de odihnă la Moneasa, le sint cei mai cunoscuți. Au ce învăța de la ei. I-au și vizitat.

Se mai împărtășesc însă tirnovenii și din experiența bogată a unor prieteni aflați la mari depărtări. Aceștia sint colhoznicii sovietici. I-au cunoscut îndeaproape prin Ion Mecheș și Elena Chirilă, care au călătorit în U.R.S.S. cu trenul prieteniei. Mecheș a fost acolo în luna aprilie, iar Elena Chirilă în septembrie. Impresiile sint proaspete, carnetele de însemnări scrise din scoarță în scoarță. Și tot ceea ce povestesc comuniștii Ion Mecheș și Lena Chirilă despre viața și înfăptuirile colhoznicilor, întărește și mai mult credința oamenilor în puterea muncii unite, îi ajută să găsească și mai repede răspuns la întrebările legate de înflorirea gospodăriei pe care cu drag au numit-o „Drumul lui Lenin”.

Pe drumul colectivei, drumul arătat de partid, pășesc tot mai mulți țărani muncitori. Îndată după inaugurare, consiliul de conducere a primit 44 de cereri pentru colectivă. A fost convocată adunarea generală. Cererile au fost admise.

S-au adunat acum pe masa consiliului de conducere alte 28 de cereri, printre care și cele ale lui Rațiu și Fărcașu. S-au hotărît și ei. De aceea, așteaptă cu nerăbdare noua adunare generală.

C. NICOLAIE

Noi gospodării colective

Cu trei ani în urmă, în satul Pusta Chereleș, raionul Ineu, luase ființă o întovărășire agricolă. Din primul an întovărășii au scos recolte mai bune decît obținuseră fiecare lucrînd individual. Trei ani la rînd întovărășii au muncit împreună, au recoltat și au făcut comparații. „Mai bine decît individualii, dar mai slab decît colectivisti din satele vecine. De ce să mai așteptăm?”

Și într-una din zilele trecute s-au strîns la căminul cultural. Peste 80 de familii își făcuseră cereri și ceruseră să treacă la forma superioară de muncă în comun, la gospodăria colectivă.

În această zi frumoasă și bogată de toamnă proaspetii colectivisti au discutat mult despre modul cum vor munci și cum se vor gospodări.

Luna trecută, 40 de întovărășii din satul Birlea, regi-

oana Cluj, au făcut o vizită colectivistiilor din comuna Dăbica. Timp de cîteva ore întovărășii au discutat cu colectivistiile despre organizarea muncii, despre recoltele obținute, s-au interesat de veniturile colectivistiilor și au vizitat fermele de animale și construcțiile gospodăriei.

La întoarcerea în sat, întovărășii au povestit tuturor cele văzute, chemînd totodată pe ceilalți întovărășii să treacă la forma superioară de muncă laolaltă. Faptele convingătoare arătate au făcut ca în cîteva săptămîni să se strîngă 120 de cereri de înscriere în colectivă și astfel, la 13 octombrie, într-o atmosferă de mare sărbătoare, s-a inaugurat gospodăria colectivă „Steagul Roșu”.

Chiar în timpul inaugurării, întovărășitul Augustin Rus, cu 4,76 hectare pămînt și atelajele neosare și-a depus cererea pe masa prezidiului, însoțită de un buchet de flori.

Elena Sandu gospodăria colectivă a însemnat izvorul tuturor bucuriilor ei. Aici, în mijlocul colectivistiilor, a cunoscut adevărata viață fericită. Toate gîndurile și visurile ei se împleteau cu țelul și drumul colectivelor. Pe ploaie sau arșiță, vara sau iarna, Elena a fost și este mereu prezentă la muncă.

— Încă de la înființarea gospodăriei — ne-a spus dînsa — mi s-au

meserie încît mi-ar veni tare greu s-o părăsesc, mai ales acum după Congresul al treilea al P.M.R., cînd am hotărît să dăm o mare atenție sectorului zootehnic. Numărul scroafelor se va mări cu încă 40 — a adăugat ea.

Cum stam la țafas, pe lingă noi trecu bibliotecara, care din mers se adresă Elenei:

— Să știi că ți-am făcut rost de

DRUMUL ELENEI SANDU

dat în grijă vreo zece porci. Față de cîți avem acum, firește că numărul acesta e neînsemnat. Și totuși, cîte zile nu mi-au dat de furcă purcelușii aceia! Eram la început. Nu știam cum să le pregătesc hrană mai bună, cum să-i adăp mai bine... Și de ce să n-o mărturisesc: mai degrabă mă trăgea inima la munca cîmpului.

Azi avem sector zootehnic dezvoltat. Și am prins atîta drag de

broșura aia cu creșterea porcilor. Cînd ai vreme, vino și ia-o.

— Am să trec negreșit — o asigură Elena.

Cu acest prilej am aflat și eu țelul faptelor pentru care Elena e socotită una din fruntasele gospodăriei.

An de an, prinziind tot mai mult drag de meserie, a început să-și împartă timpul liber în așa fel, încît adeseori ceasurile firzii o gă-

seau aplecată asupra cărților și broșurilor de specialitate. Din ele și de la cursurile zootehnice a învățat ce se poate face pentru scăderea mortalității porcelor, cum se îngrijesc și cum se hrănesc porcii și îndeosebi scroafele. Problema îngrijirii și creșterii purcelușilor a frămîntat-o mult timp. Gospodăria își planificase să obțină în medie cîte 12 porci de la o scroafă. Dar Elena știa că în alte gospodării s-a obținut un număr mai mare. Ea a început să îngrijească porcii așa cum scrie în carnetul cu notițe de la cursurile zootehnice, pe care-l poartă mai tot timpul cu ea, și după experiența gospodăriei cu un sector zootehnic dezvoltat.

De cînd e în gospodărie bucuriile ei se țin lanț: din veniturile pe care le-a obținut împreună cu soțul ei, și-a construit casă nouă, și-a cumpărat mobilă... Dar cea mai mare bucurie e aceea că a născut o fetiță al cărei viitor e asigurat de continua dezvoltare și întărire a gospodăriei colective.

MARIA CHIRULESCU

Pină la începutul lunii octombrie, colectivisti din comuna Făcăeni, raionul Fetesti, au livrat Agevacoopului peste 4.600 kg gogoșari. În fotografie: se pregătește un nou transport.

ȘTIINȚA ZOOTEHNICĂ în acțiune

Stațiunea Experimentală Zootehnică din Dulbanu, raionul Mizil adăpostește un bun de preț, singurul nucleu caracului pur din țară. În clădirea oieriei se află și un muzeu în care pe lingă altele sint expuse piețele de caracul, cirionțate și lucioase, de un negru splendid.

Blănița de caracul e supusă celui mai riguros examen. Cînd mielul de-abia fătat se clatină încă pe picioare, i se face bonitare. Aceasta înseamnă că se stabilește desimea și forma buclajului (cel în suluri e mai prețios), noblețea firelor, uniformitatea lor, dacă răsucitura e înspre grumaz sau spre coadă și așa mai departe. Aproape jumătate din blănurile obținute în stațiune sint cu suluri. Nu-i un capriciu al naturii ci însăși voia cercetătorilor din Dulbanu care după îndelungi și minuțioase căutări — neîncheiate încă — au ajuns aici.

Stațiunea se află în plină acțiune de caraculțare. Anul trecut a livrat trusturilor Gosstat din Suceava, Bacău și Iași și gospodăriilor colective din aceleași regiuni 260 de berbeci caracul, iar anul acesta 236 numai pe trei trimestre.

În satele Moldovei se ivesc, așadar, în fiecare primăvară — și asta de numai cîteva ani — mieluți cu botul umed și blănița de abanos, care pun în fiecare loc temelia uneia din cele mai prețioase rase de oi. Cercetătorii științifici de aici sint pină la unul oameni tineri. Tînăr e și directorul Corneliu Rarinca și judecat după înfățișare, extrem de absorbit de munca sa nobilă, tînăr e și Cornel Boboș, cercetător principal care e îndrăgostit nu numai de profesie dar și de animale. (Cînd sint sacrificați miei sau porci se face nevăzută).

Partidul le-a creat lor și tuturor ca ei condiții optime de

traie și de muncă. Au locuințe bune, club, bibliotecă, televizor.

Cercetătorul principal Cornel Boboș poartă un dosar cu un titlu pe care l-am vrea pe cît mai multe dosare: „Lucrări cercetate în stațiune și redacte practice”. El conține sinteza muncii lor anonime și eroice.

Se știe că la hrănirea animalelor nu-i îngăduit să bijbii. Aci s-au stabilit o dată pentru totdeauna norme și rații pentru tineretul bovin. Se începe cu 2-3 unități nutritive (vedeți bine, nu se dau așa cu toptanul) din prima lună de la fătare și se ajunge la 14,4 unități la 24 de luni. La termenul acesta exemplarul din rasa Schwitz are o greutate de 458 kg. Sint aici, de asemenea, norme și rații pentru juninci și vaci pentru ca ele să producă între 3 și 4 tone litri lapte după prima fătare.

S-a stabilit de asemenea ce înseamnă repausul mamar pentru sporirea producției de lapte. Un repaus de 62 de zile înainte de fătare dă un spor de producție de 26 la sută. (Rău fac, așadar, cei care mulg vaca pină în preceasul fătării).

Iată și exemplele la doi pași, rezultate ale metodei științifice amintite. În lotul de vaci recordiste al mulgătorului frunțag Stan Gabora, vaca Eana dă 6.280 litri lapte anual. După calcule va ajunge la 8.000 fiindcă se află după a treia fătare. Vaca Maia dă 6.980 litri, iar Favorita 5.900.

La porcine se folosesc pentru îngrășare rații cu conținut diferit de porumb. La porcii sub 40 kg. cel mai bun rezultat s-a obținut administrîndu-se în hrană porumb în proporție de 45 la sută. La cei de peste 50 kg. proporția e de 60-75 la sută porumb. Se

folosește în alimentația porcelor pe scară largă și cu rezultate excelente făină de carne și oase, bogată în albumine de natură animală. Ca urmare, la porcii de soiul Landrace — soi bun de carne — sporul zilnic este 697 de grame. Îngrășatul se face repede, economisindu-se 43 de zile din procesul de creștere.

De Stațiunea de Cercetări Zootehnice din Dulbanu se știu multe și pe o rază întinsă. Anul acesta 84 de mulgători, ciobani, îngrijitori de porci din 21 de gospodării colective din regiune au urmat în stațiune lecții teoretice pentru îngrijirea animalelor. Intorși în gospodăriile lor ei au aplicat întocmai cunoștințele căpătate. Unul din elevi, mulgătorul Teodor Băbăteanu de la G.A.C. Fintinele făcînd așa cum l-au învățat cercetătorii din stațiune, a ajuns să dubleze în decurs de patru luni producția de lapte la lotul de vaci pe care-l avea în primire. El obține azi de la fiecare vacă 3.000 litri lapte anual, drept care e cît se poate de fericit și mulțumește științei.

Gospodăriile colective din Colțaneni, Grădiște, Pietroasele, Baba Ana au primit numai în acest an 53 de scroafe și 5 vieri de reproducție din rasa Marele Alb și Landrace. Stațiunea din Dulbanu a mai livrat 14 tauragi Schwitz rasă pură și sprijină intens acțiunea de însămințări artificiale.

Cercetătorii stațiunii au devenit vizitatori obișnuiți și îndrăgiți ai gospodăriilor colective. Ei vin aici și dau colectivistiilor, în cadrul punctelor de sprijin, ajutor științific. După plecarea lor în fiecare loc prin care au trecut se petrece neapărat o schimbare în bine. E o dovadă că și îndeplinesc cum trebuie importanța lor misiune.

V. TOMA

Grupa artistică condusă de caporalul Nicula Niculae, prezintă în fața militarilor din subunitate, un frumos program artistic.

25 OCTOMBRIE - ZIUA FORTELOR ARMATE ALE R.P.R.

La 25 octombrie, poporul nostru muncitor și militarilor Armatei noastre Populare sărbătorește cu mult entuziasm și însuflețire Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Române.

În istoria luptei poporului nostru și a armatei sale pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist, ziua de 25 octombrie are o semnificație deosebită. Prin lupta dusă de armata sovietică și armata română și ca rezultat al eforturilor oamenilor muncii din țara noastră, conduși de Partidul Comunist Român, acum 16 ani, la 25 octombrie 1944, a fost eliberat întregul teritoriu al patriei noastre de sub jugul fascist.

Alături de gloriosul popor sovietic și de forțele sale armate, pentru prima dată în îndelungatele sale istorii, poporul nostru și-a cucerit adevărata independență și suveranitate națională, și-a luat soarta în propriile sale mâini, și, sub conducerea partidului, a creat baza economică a socialismului, pășind în etapa desăvârșirii construcției socialismului în țara noastră.

Avîntat în lupta pentru făurirea unei vieți noi, tot mai fericită și mai îmbelșugată, poporul nostru păstrează cu sfințenie amintirea legendarelor fapte de arme, a eroismului și jertfelor aduse de ostașii sovietici și români în luptele grele purtate pentru eliberarea scumpei noastre patrii de sub jugul fascist.

„Singele vărsat de vitejii ostași sovietici și români pentru eliberarea patriei noastre — arată tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — a pecetluit pe vecei frăția de arme sovieto-română, expresie a prieteniei și alianței de nezdruclinat dintre poporul român și poporul sovietic”.

Sărbătorind Ziua Forțelor noastre Armate în condițiile puternicului avînt al oamenilor muncii însufleții de istoricele hotărîri ale Congresului al III-lea al P.M.R., militarii Armatei noastre Populare își exprimă odată mai mult profunda lor recunoștință și devotamentul lor neîmurmurat față de Partidul Muncitoresc Român — făuritorul, conducătorul și educatorul Forțelor Armate ale R.P.R.

Făurirea Armatei noastre Populare este rezultatul unui îndelungat proces istoric care s-a desfășurat sub conducerea clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist și în strînsă legătură cu lupta poporului muncitor pentru libertate și progres social.

Înfruntînd cruntele prigoane ale regimului burghezo-mosieresc, anii grei de închisoare și gloanțele plutoanelor de execuție, comuniștii au ridicat tot mai sus steagul luptei împotriva dictaturii militare fasciste și a cotropitorilor hitleristi.

În condițiile favorabile create de victoriile istorice obținute de glorioasa Armată Sovietică asupra cotropitorilor hitleristi și ale creșterii avîntului mișcării antifasciste din țara noastră, în ziua de 23 August 1944 a început insurecția armată prin arestarea guvernului fascist antonescian.

Răspunzînd chemării partidului comunist și exprimînd voința poporului nostru, armata română a întors armele împotriva Germaniei hitleriste și a participat cu toate forțele ei la războiul antihitlerist, luptînd cot la cot cu Armata Sovietică pînă la victoria finală asupra fascismului german.

Încadrată din punct de vedere operativ în Frontul 2 Ucrainean, armata română, în cooperare frățească cu trupele sovietice a purtat lupte grele pentru eliberarea nordului Transilvaniei, Valea Mureșului, Turda, Cluj, Oradea, Carei, Satu Mare și atîtea alte localități unde au avut loc lupte, vor aminti mereu generațiilor viitoare vitejia legendară a ostașilor sovietici și români.

Odată cu izgonirea inamicului din orașele Carei și Satu Mare, la 25 octombrie 1944, întregul teritoriu al patriei noastre a fost eliberat de sub jugul fascist. Astfel, ziua de 25 octombrie a devenit zi de sărbătoare pentru poporul nostru, Ziua Forțelor sale Armate.

Alături de Armata Sovietică, în luptele pentru eliberarea întregului teritoriu al patriei noastre au participat 30 de divizii române, un corp aerian, flota de Dunăre și

alte unități și formațiuni ale armatei. În continuare, armata română, în cooperare frățească cu Armata Sovietică a luptat pe teritoriul Ungariei și Cehoslovaciei pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste.

Timp de 260 de zile, cot la cot cu Armata Sovietică, trupele române participînd la acțiunile ofensive din țara noastră, din Ungaria și din Cehoslovacia au pătruns peste 1000 km. în dispozitivul inamic, au străbătut 14 masivi muntoși, au forțat 12 cursuri mari de apă, au eliberat 3.831 localități, dintre care 53 orașe, au capturat 103.214 prizonieri și au cauzat inamicului pierderi mari în oameni și materiale.

Prin minunatele lor fapte de arme ostașii români au înscris o pagină glorioasă în cartea marilor tradiții de luptă ale poporului nostru pentru independența și libertatea sa. Peste 300.000 de soldați, subofițeri și ofițeri au fost decorați cu ordine și medalii românești, sovietice, maghiare și cehoslovace.

Participarea armatei române la insurecția armată de la 23 August 1944, organizată și condusă de P.C.R., și participarea la războiul antihitlerist au marcat începutul procesului de făurire a Armatei noastre Populare.

În anii regimului democrat-popular, sub conducerea nemijlocită a Comitetului Central al partidului s-a desfășurat o activitate multilaterală în domeniul făuririi și întăririi continue a Armatei Populare — scut și școală a poporului.

În prezent poporul nostru muncitor are o armată modernă, bine înzestrată și temeinic pregătită, care dispune de tot ceea ce este necesar pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii împotriva oricărui agresor.

Principalul factor al tăriei Armatei noastre Populare îl constituie conducerea ei de către Partidul Muncitoresc Român. Organele politice, organizațiile de partid și organizațiile U.T.M. din armată, mobilizează masele de militari la traducerea în viață a politicii partidului, educîndu-le în spiritul datoriei ostășești și al răspunderii pentru apărarea patriei socialiste.

În acest an, Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. se sărbătorește în condițiile uriașului avînt politic al întregului popor care muncește cu însuflețire pentru înfăptuirea vastului program de muncă elaborat de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român.

Mobilizînd întregul nostru popor muncitor la lupta pentru desăvîrșirea construirii socialismului, Partidul Muncitoresc Român promovează cu hotărîre o politică externă de apărare a păcii în lumea întreagă. Participarea activă a delegației Republicii Populare Române în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. constituie o nouă și puternică manifestare a voinței poporului nostru de a-și aduce contribuția la triumful principiilor coexistenței pașnice, la înfăptuirea dezarmării generale și totale, la consolidarea păcii și prieteniei între popoare.

Luptînd cu hotărîre pentru menținerea și consolidarea păcii, pentru destinderea încordării internaționale, partidul nostru acordă totodată cea mai mare grijă Forțelor Armate ale R.P.R., pregătirii lor militare și politice și înzestrării lor cu tot ce le este necesar pentru ca, alături de forțele armate ale celorlalte state participante la Tratatul de la Varșovia să-și poată îndeplini cu cinste misiunea încredințată — apărarea păcii, independenței patriei și cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii.

Cu prilejul Zilei Forțelor Armate ale R.P.R., militarii Armatei noastre Populare își exprimă dragostea fierbinte și devotamentul neîmurmurat față de Partidul Muncitoresc Român și de guvernul Republicii Populare Române, față de poporul muncitor pentru grija părintească cu care înconjoară Armata noastră Populară. Credincioși jurămîntului prin care s-au legat față de patrie și popor, militarii Forțelor Armate ale R.P.R., muncesc cu avînt patriotic pentru perfecționarea continuă a măiestriei lor militare, pentru întărirea disciplinei și ordinii militare ferme, fiind gata oricînd să lupte pentru apărarea patriei noastre socialiste — Republica Populară Română.

LUNA PRIETENIEI ROMINO-SOVIETICE

Bogate manifestări cuprinsul patriei

Peste tot, în orașele și satele de pe cuprinsul patriei noastre, „Luna prieteniei romino-sovietice” prilejuiește bogate manifestări. Membrii delegației sovietice, care au fost în țara noastră cu acest prilej, au vizitat instituții de cultură și întreprinderi. Teatrul Academic de Dramă „A. S. Pușkin” din Leningrad, după ce a prezentat în București o serie de spectacole, întreprinde un turneu prin țară. Măiestria solilor sovietice stîrșește ropote de aplauze și cucerește simpatia spectatorilor din Timișoara, Cluj și alte orașe pe care colectivul teatrului le străbate.

„Să ne cunoaștem cit mai bine prietenii” acesta este gîndul, dorința fierbîntă a tuturor oamenilor muncii din țara noastră. Numeroase simpozioane, conferințe, prezentări de filme ne dau posibilitatea să aflăm vești noi despre succesele științei și culturii, industriei și agriculturii sovietice.

De curînd, în Capitală a avut loc simpozionul „Intelectualitatea științei sovietice pe plan mondial”, organizat de Acad. R.P.R. și Consiliul General A.R.L.U.S. Cu acest prilej E. A. Vasiukova, vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-române a vorbit despre dezvoltarea cercetărilor științifice în domeniul medicinei în U.R.S.S. și îmbunătățirea asistenței sanitare a oamenilor sovietici, A. A. Mihailov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S. a arătat care sînt succesele științei sovietice în domeniul astronomiei, acad. E. Bădărău, directorul Institutului de Fizică al Academiei R.P.R. a vorbit despre superluminanța științei sovietice în domeniul fizicii nucleare și fizicii semiconductorilor, iar acad. Grigore Moisil a prezentat realizările epocale în domeniul automatizării obținute de Uniunea Sovietică.

Viața și munca prietenilor sovietici constituie subiectul multor conferințe ce se țin în aceste zile și la sate. La Bazna, raionul Medias, profesorul Gh. Butică a ținut o conferință cu tema „Avîntul dezvoltării științei și tehnicii în U.R.S.S.”, iar în comuna Blertan, din același raion, profesoara Ecaterina Pavelescu a prezentat celor aproape 200 de țărani mun-

tural, un agricultur. În dife de cultur literare; kovski, illevskai

Furmelor lau cunosc Sovietice aceste e desfășoar serie”, pe sovietice cinematog an”. La participă luai, gos

Numerc torși dint niunea S cunoscutii presiile c de oamen res poveș prietenie la, tovar bit despre și Moscve din Galaț cercat să sețea oraș Uniunea S

În zilele sovietice, în timpul: sorii trec sentimente tentă între vietic. Pe Institutulu din Galați luț către din Chișină dovenești. din Timișo cu fotogra colectivul Riga. Luîn neș adunăr ma a spus: acest dar de muncă, sinceră

Cuvin. cuprinse în la diferite tea pe care te pentru r cin și priet

de general maior FLORESCU HARALAMBIE

PARTIDUL

de PETRUS BROVKA

Adînc,
Întins,
Cu unde clare
E-al faptei tale ocean.
Ce-î înțelept și bun sub soare
Înmănunchezi în noul plan.

Nici să cuprinzi
Și nici să numeri
Ce stele ard pe drumu-ți drept!
Noi aripi mari purtăm pe umeri,
Mireasma piscului ia piept.

În Piața

de IOSEPH HORA (R. S. Cehoslovacă)

În focul zidului de piatră și-n jur de jurul meu,
Moscova străluce.
Acolo unde Lenin e-n leagăna blîndului somn,
Joacă zăpada,
zboară zăpada.

In aerul de cristal răsună

cuvintele lui,
Idelle lui — și-n rînd cu iniși alinaiază secc

In GEORGI

a căminul cul-
turalității din

medalioane
despre Maia-
re Vanda Va-

amenii muncii
zările Ununii
Una dintre
La Tecuci se
„Cine știe ne
românești și
t pe ecranele
oraș în acest
a concursului
șitor, intelek-
etc.

are o dată în-
făcută în U.
în jurul lor
povestesc Im-
este zile zeci
lențe și inte-
or. La Casa
ce din Bră-
escu a vor-
ingrad, Kiev
italul T.B.C.
Bratu a în-
lorilor frumu-
le-a vizitat în

enlei romino-
ult ca oricind
șruri de scri-
ru a exprima
rietente exis-
nîn și cel so-
salariați al
de proiectări
mesaj de sa-
ovieto-romină
R.S.S. Mol-
de chibrituri
it un album
dar de către
chibrituri din
cu prilejul u-
ea Elena Cuz-
evpus de mult
varășii noștri
de adincă și

ca și cele
ori sau rostite
stru o nutreș-
r sovietic ve-

ezătorii.

rește de
FEMIROV

sie

a lui Ilici

de
RU PAN

Colectiviștii Ion Mecheș și Elena Chirilă din comuna Tirnova, raionul Ineu, au fost de curând în U.R.S.S. cu „trenul prieteniei”. Iată-i povestind unui grup de consăteni, despre minunatele lucruri văzute și auzite în marea țară a comunismului

POPULARIZAREA CĂRȚII SOVIETICE

Elena Tomescu, bibliotecară în comuna Racovița, raionul Pitești, a ales vreo 30 de volume din cele peste 6.000 aflate în rafturi. Erau printre ele „Pământ desțelenit”, „Secerișul”, „O primăvară buclucășă”, „Steaguri pe turnuri”, „Povestiri din Petersburg” — cărți din literatura rusă și sovietică, citite și prețuite de mulți cititori din comună. Cu aceste volume, bibliotecara a aranjat o frumoasă expoziție.

Acum, în „Luna prieteniei romino-sovietice” bi-

blioteca din Racovița organizează o serie de acțiuni menite să popularizeze o seamă de cărți din bogata literatură a țării noastre. Astfel, se vor face două seri literare închinată una lui Lev Tolstoi și cealaltă lui Mihail Șolohov.

Unul dintre cititorii frunțași, tânărul Ioan Anton, care este și purtător al insignei „Prieten al cărții”, a și început să pregătească recenzia romanului „Așa s-a călit oțelul”, recenzie pe care o va ține în cadrul bibliotecii.

În această perioadă numeroși săteni, participanți la cele 20 de cercuri de citit, vor asculta lecturi din volumele „Amintiri despre Lenin”, „Povestiri de pe Don” și altele.

Frumoasele acțiuni inițiate de bibliotecă din comuna Racovița — considerată pe drept cuvânt ca una dintre cele mai bune din raion — vor face ca valoroasele opere ale scriitorilor sovietici să pătrundă tot mai mult în mintea și inima cititorilor.

UN SIMPOZION AL PRIETENIEI

În ziua de 12 octombrie a.c., directorii căminelor culturale, bibliotecarii și responsabili colectivelor de conferențieri și ai cercurilor de cultură generală din raionul Lipova, au participat la un simpozion organizat de casa raională de cultură în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice.

Pe lângă latura sa festivă, simpozionul a avut desigur și caracter de îndrumar. Activiștilor culturali li s-a prezentat întâi seara literară intitulată „Republica Socialistă Sovietică Gruzină”. Izvorul documentar l-a constituit un material bogat și reprezentativ pentru înflorirea economică și culturală a Gruziei. A fost o seară literară model, un punct de plecare în ținerea la căminele culturale de simpozionale și medalioane pe tema cunoașterii popoarelor sovietice și înfăptuirilor epocale ale constructorilor comunismului.

A urmat o consultație metodică privind alcătuirea programului pentru sărbătorirea zilei de 7 Noiembrie în cadrul căminelor culturale,

Au fost discutate în amănunțime probleme ca: pavoazarea lăcașurilor de cultură, alegerea celor mai potrivite producții literare pentru recitatori, includerea de cintece revoluționare sovietice și românești în repertoriul corurilor, precum și posibilitatea punerii în scenă a unor piese sovietice. Echipa de teatru a căminului cultural din Birchis va prezenta într-o serie de comune piesa „Comisarul Buran” de I. V. Apușkin, care înfățișează un episod din lupta eroică a gărzilor roșii. Acțiunea se petrece în Crimeea, în seara zilei de 7 Noiembrie 1920. De asemenea, echipa casei raionale de cultură va face un turneu cu piesa „Taiga”.

În încheierea simpozionului, corul școlii de 7 ani din Lipova a prezentat un program de cintece închinat Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, nemuritorului ef conducător Lenin și prieteniei de nezdrușcinat dintre poporul român și popoarele sovietice.

Steaua DE LA Ceahlău

Stăteam la fereastra vagonului alături de un unchiuș, cu mustați în formă de ancoră. Priveam împreună minunatul peisaj de toamnă pe linia ce duce la Bicaz.

— Aista trebuie să fie Combinatul de la Roznov, început unchiușul. De aceea primește colectiva noastră azotul. Și dincolo, după câte chitesc, îi Săvineștiu’. Amu trei; ani nu era nimic aici. Cîmp deschis. Da’ asta nu-i nimic. Să vezi ce-i la Bicaz. Acolo a apărut un lac cit toate zilele.

Fără prea multă introducere a scos dintr-un portofel ros de ani o poză :

— Aista, care stă în picioare pe șalupă e fecior-miu. Lucrează la Bicaz. Fata aista cu plutele duse n dunga vîntului, mi-i noră. N-o știu decît din poză. De aia bat drumurile. S-o văd. S-o cunosc. După poză fecioru-miu are noroc. Și dac-ai ști că în tinerețe era un traif de n-avea pereche. În băătăura mea, îi drept, n-avea ce face. N-aveam nici de unele. Eu trudeam la unul, dac-ai fi auzit de el, Andronache. Avea averea, iar eu brațele și spinarea.

Într-o bună zi, amu vreo 12 ani, fecior-miu s-a urcat într-un camion și dus o fost. După o vreme primesc o scrisoare. Mi-era sufletul pămînt. Mă duc la un vecin. El mi-a dăruit slovele. Pe vremea ceea nu știam nici o carte. M-am bucurat că fecior-miu scria cu mina lui. Era brigadier la Agnita-Botorca. De-acolo a plecat la Bumbesti-Livezeni. Cătreierind lumea s-a agățat de el o meserie. Îi macaragiu. Știi ce-i aia, macara ? E o mașină cu cupă de oțel care ridică deasupra casei cite o mie de chile de pămînt. Amu zece ani, cînd a dat cuvînt partidul să stăvilească Bistrița și s-o prefacă în lumină, a venit la Bicaz. Fiind aici, mai pe aproape, am mai venit odată la el. Mi-a plăcut foarte mult. Fecior-miu nu mai era cel care-l știam. Stătea, colo sus, în cabina macaralei, numa’ ochi și nervi. Un ingineru’ îl laudă ?

Am ajuns la Stejarul. Aici forfota era mare. Constructorii dădeau zor cu finisarea fațadei uzinei. Înăuntru specialiștii verificau ultimele amănunte ale instalațiilor. O turbină din cele patru intrase deja în rodaj.

Iată deci, cei zece ani de muncă, de luptă se încheiau. Bicazul începuse să prefacă apele Bistriței în lumină.

La Bicaz m-am despărțit în învălmășeala constructorilor de însoțitorul meu. Atras de împlinirea muncii celor zece ani, am urcat grăbit în primul autobuz. Numai după câteva clipe priveștea muncii și se desfășoară înaintea ochilor. În stînga, pitită printre codri, fumegă fabrica de ciment. Undeva în față, amurgul îl dă muntelui de oțel și beton strălucire de aur și argint. Ajung la baraj. Aici oare să se fi adunat apele Bistriței ? Bistrița cea însumată și sprinteră să fie marea aceasta liniștită și limpede ? Oare aici să-și fi astîmpărat Bistrița apele repezi care în timpul ploilor măturau din cale așezări întregi ? Da. Aici Bistrița a

întîlnit voința și puterea unită a oamenilor

Pe o tăbliță, din dreptul muntelui de beton stă scris : „La construirea barajului s-au folosit 1.600.000 metri cubi de beton”. Acest munte de oțel și beton a astupat valea dintre doi munți.

Dar pînă cînd muntele acesta a fost zidit, pînă a lost strunții Bistrița, oamenii au muncit cu eroism. Bistrița nu se lăsa ușor infrîntă. De aceea, omul, știindu-i capriciile, nu i-a pus dintr-odată stavila în cale. Mai întii i-a făcut un alt vad, apoi iar a dat-o pe vadul vechi. Între timp minerii sfredelau muntele de la Stejarul către Bicaz. Minerii lui Pașca Gavrilă și ai lui Ștefan Roman au venit unul și celălalt pînă s-au întîlnit în pîntecul muntelui, după aproape cinci kilometri. În vara aceasta, la 1 iulie, Bistrița a găsit calea închisă. S-a zbătut, s-a umflat, dar pînă la urmă s-a liniștit. Și de atunci, au tot crescut apele pînă au ajuns la nivelul calculat : 60-80 metri.

Cine sînt săritorii acestui lucru mare ? Cine sînt gigantii care au oprit pe loc această apă plină de freamăt și neastîmpăr ? Sint oameanii zilelor noastre. Unii din ei, cînd au venit aici cunoșteau meșteșugul de strungar, miner, betonist, dulgher. Alții n-au știut decît să care plute la vale pe Bistrița pînă la Galați, mulți însă nu cunoșteau nici o meserie, cum a fost și feciorul unchiușului din tren. Au venit însă aici la Bicaz, la chemarea partidului. Pe marel șantier socialist fiecare om a devenit constructor. Au învățat, au muncit și iată ce s-a născut din brațele și mințile lor : hidrocentrala „V. I. Lenin”, care va furniza patriei anual patru sute treizeci milioane kilovați-ore.

Dorința partidului ca pe plaiurile moldovene să se aștearnă pentru totdeauna lumina, a fost înfăptuită. Energia electrică furnizată de Bicaz va face să înflorească uzinele și fabricile care au împinzit întreaga Moldovă, va lumina cătunele și satele, școlile și sălile de spectacole, grădinițele și creșele pentru copii, dispensarele și casele de naștere. Apele acumulate vor iriga sute de mii de hectare din sudul Moldovei și nordul Bărăganului. Va deveni navigabil Siretul între Galați și Bacău.

Dar totodată Bicazul mai înseamnă și altceva : aici pe marel șantier socialist s-aci format ca buni constructorii zece de mii de oameni.

Seara am poposit la club. Echipa de artiști amatori dădea o reprezentație în cinstea anei delegații vietnameze. În betonistul care cînta din caval, am recunoscut pe fostul cioban ; în strungarul care își sălta pașii într-o „corăghească” îndrăcită, pe flăcăul plecat dintr-un cătun moldovean oarecare, iar în inginerul care acompania la pian pe un flăcăraș brigadier de la Agnita-Botorca sau de la Bumbesti-Livezeni.

În pauză am intrat într-o sală de lectură a clubului. Peste 17.000 de volume, literatură politică, beletristică și tehnică stau la îndemîna acestor minunați constructori.

La plecarea din Bicaz am reintîlnit unchiușul. Îl conduceau fiul și nora la gară.

— Strașnic !

La început am crezut că vorbele de laudă erau adresate tinerei perechi. Dar din cele ce-au urmat, am desprins tîlcul :

— Cînd mi-oi lumina bătrînețea cu electrică, gîndurile m-or purta către fecior și noră. La electrica asta și-au pus și ei umărul.

Da, unchiușule, să te gîndești la ei. Să-ți aduni nepoții pe genunchi și să mai rostesti și alte nume. Vorbește-le de ortacii lui Pașca Gavrilă și ai lui Ștefan Roman care au sfredelit muntele și au făcut tunelul sau de Raicovici cu cei doi feciori ai lui, tot minerii. Mai spune-le de inginerul Mircea Horte, Cocoș Gheorghe, Aurel Varga și mulți alții care au făurit în calea apelor muntele de beton. Spune-le de Petre Crișan și Tudor Moraru care au turnat ultimii metri cubi de beton în tunel. Și nu uita că dacă bătrînețea ți-i asigurată, dacă gospodăria ție-i asigurată sat v-a adus belșugul, dacă în cătunul oropsit altădată, aveți cinematograful și ulițele sînt veșnic luminate, toate acestea se datoresc partidului.

Vizita delegației agricole sovietice la g.a.c. „Viața Nouă” din comuna Baba Ana, regiunea Ploiești.

A trecut multă vreme de când la Sighet s-a născut valoroasa inițiativă a formării unor brigăzi științifice care să străbată satele pentru a contribui la luminarea oamenilor, lămurind țărănilor muncitori o seamă de probleme de politică internă și internațională, de astronomie și agricultură sau de îngrijire a sănătății.

În regiunea Pitești, propaganda științifică cu ajutorul unor asemenea brigăzi a stat în centrul atenției organelor de partid, a sfaturilor populare și a S.R.S.C.-ului. Multe raioane au înțeles importanța acestei acțiuni, au organizat și trimis în diferite sate brigăzi formate din oameni competenți. La Slatina, Muscel și Rm. Vlcea, colaborarea dintre casele de cultură și subfilialele S.R.S.C. a dat bune rezultate, atrăgându-se în rândul brigăzilor profesori, doctori și alți specialiști capabili să răspundă prompt și bine documentat la întrebările sâtenilor.

Casele de cultură raionale au înțeles că munca brigăzilor începe încă înainte de întâlnirea care are loc la căminul cultural. Cu câteva zile înainte ca brigada științifică să sosească în sat, directorul căminului cultural stă de vorbă cu țărăni muncitori și află care sînt problemele care îi frământă, culege întrebările și apoi le trimite la casa de cultură pentru ca membrii brigăzii să le poată cunoaște din timp și să pregătească răspunsuri cât mai complete.

Un lucru bun pe care-l fac membrii brigăzii o dată ajunsii în comună, este că merg pe la casele oamenilor pentru a cunoaște viața și obiceiurile locale. În felul acesta răspunsurile pe care le dau mai târziu în cadrul adunării de la căminul cultural, sînt apropiate de preocupările sâtenilor.

Cu prilejul multor deplasări, cum au fost de pildă cele făcute în comunele Făgetel, Valea Mărlui și Budișteni, s-au organizat la cămine expoziții despre „Structura universului” și despre „Originea și evoluția omului”. Materialul cuprins în aceste expoziții, trimis de S.R.S.C., a fost întotdeauna explicat de un profesor din brigadă.

După cum am văzut, în regiunea Pitești organizarea muncii majorității brigăzilor se face în bune condiții. Asta nu este însă îndeajuns. Ce folos că o brigadă științifică se duce azi într-o comună și tocmai peste trei luni în alta? Una din trăsăturile de bază ale brigăzilor științifice este de a face deplasări periodice, regulate, reușind în felul acesta să cuprindă un număr cât mai mare de sate. În această privință regiunea Pitești nu se prezintă de loc la

În întreaga țară se desfășoară faza regională a celui de-al II-lea Festival biennial de teatru „I. L. Caragiale”. În fotografie: scenă din piesa „Și pe strada noastră” de Horia Lovinescu, în interpretarea echipei de teatru a Casei de cultură din Cernavodă.

BRIGAZILE ȘTIINȚIFICE- ÎN PAS CU VREMEA

înălțime. De câte ori au fost pe teren brigăzile în trimestrul III al acestui an?

În raionul Găești s-au făcut trei deplasări, la Topoloveni numai două, iar în raioanele Muscel și Costești nici una. Unii activiști culturali motivează aceasta prin faptul că membrii brigăzilor au fost plecați în concediu. Fără îndoială că scuză este lipsită de temei. Nu toți membrii brigăzilor — profesori, doctori, agronomi, juriști — au plecat deodată în concediu și chiar pentru toată perioada de vară. Adevărul este că unele case de cultură nu s-au preocupat în timpul verii de această problemă. Trebuie bine înțeles faptul că propaganda științifică nu este o chestiune de campanie, de etape, ci ea trebuie desfășurată permanent. Viața nu stă în loc. Mereu se petrec noi și noi evenimente pe plan politic, cultural sau științific, care marchează mersul înainte al societății noastre. Toate acestea se cer explicate și deplin înțelese de oamenii muncii. Rolul brigăzilor științifice este de a fi mereu în pas cu vremea.

Stînd de vorbă cu unii activiști cul-

turali, a reieșit că nu tuturor le este limpede dacă componenta unei brigăzi trebuie să fie mereu aceeași sau poate fi schimbată de la o deplasare la alta. Sistemul de a alcătui brigada „cu cine găsim” nu este de loc indicat. Membrii brigăzii trebuie să constituie un tot unitar pentru ca munca lor să fie eficientă. Este firesc că nu pot pleca în fiecare săptămână aceiași oameni la sate. Și tocmai de aici decurge necesitatea unui număr mai mare de brigăzi. Recent, secția de învățămînt și cultură a sfatului popular regional, îndrumată de comitetul regional de partid, a trecut la alcătuirea a șase brigăzi științifice care avînd permanent aceeași componență — intelectuali din orașul Pitești — să se deplaseze regulat la sate. Este necesar ca această acțiune să se extindă fără întârziere și pe plan raional.

Sfaturile populare din regiunea Pitești folosind experiența pozitivă existentă în unele raioane, au datoriat să dezvolte activitatea brigăzilor științifice și să asigure cât mai des prezența acestora la sate. Numai astfel brigăzile își vor putea îndeplini menirea pentru care au fost create.

A. CROITORU

zeu — și acestea sînt poate cele mai valoroase — dovedesc continuitatea elementului autohton în cîmpia Dunării, după retragerea legiunilor și administrației romane.

Uneori, pe poarta muzeului, la primul oas al dimineții, intră sâtenii care string cu grijă în mînă obiecte ciudate de lut, piatră sau metal. Sînt oameni care fac parte din colectivul de amatori ai muzeului.

Ciobanul Ilie Burlacu, colectivist din Mircea Vodă, a descoperit, de pildă, un bogat depozit de resturi ceramice lângă punctul Derwent. Observînd o crăpătură într-un mal și scormonînd cu tociagul, a dat peste cîteva oșpînde din secolul al III-lea al erei noastre. Omul n-a știut ce sînt acele bizize obiecte, dar le-a luat cu sine. Auzise de copilul său, școlar, despre comorile expuse la muzeul din Călărași, și s-a simțit dator să le ducă acolo. Mulțumită colectivistului Ilie Burlacu, la punctul Derwent a fost identificat un cupțor străvechi. Iar asemenea cuptoare sînt cele mai sigure păstrătoare de vestigii.

La sfîrșitul lunii august a.c., între stațiile de cale ferată Ciulnița și Ivănești, tractoriștii Dumitru Florea și Dumitru Nicolae au scos de sub fierul plugului resturile unui vas de lut ars, caracteristic secolului al XVI-lea, precum și o mulțime de monede. După ce au anunțat miliția, s-au reîntors pe brazdă și au dezgrapat, împreună cu șeful de secție, sergentul major Vasile Văcăreanu, 677 de groși și monede „Magnus”, purtînd efigia dinastiei Sigismund a Poloniei.

Iată numai două exemple din activitatea tinerilor membri ai colectivului de amatori de pe lângă acest tinăr muzeu. Povestea sa dovedește, o dată mai mult, că opera de reconstituire a trecutului, de păstrare a atîtor valori materiale și spirituale, își găsește în omul nou, constructor al socialismului, crescut și educat de partid, un susținător atent și pasionat, însetat de comorile culturii.

N. CULCEA

Pregătiri pentru activitatea de iarnă

Activitatea culturală are specificul ei în fiecare perioadă a anului. Dacă în timpul verii ea se desfășoară mai mult la cîmp, acum, toamna și mai ales iarna, căminul va primi din nou oaspeți, seară de seară. Pentru aceasta este necesar ca toate pregătirile — reparații, curățenie — să fie făcute din timp. În această privință la noi, la Celaru, căminul și-a schimbat înfățișarea. A fost vărut, s-au făcut două sobe. Faptul cel mai important îl constituie apariția becului electric în sălile căminului.

Condițiile materiale o dată asigurate, ne-am îndreptat atenția spre îmbunătățirea și îmbogățirea vieții culturale. Încă în septembrie s-a ținut la cămin o ședință la care au participat tov. N. Fieraru — secretarul comitetului de partid comunal, tov. C. Rușiu — președintele sfatului popular, tov. C. Rușiu — cadrele didactice. S-au discutat posibilitățile și s-au luat hotărîri privind desfășurarea unei susținute activități în timpul iernii.

Ca scop principal munca culturală își propune să contribuie la întărirea gospodăriei colective din comună și la atragerea de noi membri. Colectivul de creație al brigăzii artistice de agitație a și început să lucreze un text prin care în orice zi popularizate succesele obținute în acest an de colectivități. Ne-am propus ca brigada să se deplaseze regulat în satele și comunele vecine. Tot în această perioadă a început reorganizarea corului care în timpul verii nu a mai activat. Pînă acum s-au făcut cîteva repetiții și în curînd coriștii vor ușa din nou pe scenă. Cu brigada artistică și corul, precum și cu echipa de teatru care s-a prezentat la faza regională a Festivalului „I. L. Caragiale”, vom reuși să prezentăm în aceste luni țărănilor muncitori, spectacole variate și bogate în conținut.

Paralel cu activitatea artistică, la cămin se vor ține cursurile agrotehnice și de cultură generală. Interesul manifestat de sâteni față de aceste forme de învățămînt va face ca ele să se bucure de o participare numeroasă.

Munca culturală nu se va desfășura numai la centrul comunei, ci în toate cele trei sate aparținătoare. La ședința despre care aminteam mai sus s-a format un colectiv din care fac parte directorul căminului, directorul școlii și un tovarăș din comitetul de partid, și care se va ocupa de îndrumarea muncii culturale în cele trei sate. Astfel, în fiecare sat va activa o formațiune de teatru și o brigadă artistică de agitație.

Rodnicia schimburilor de experiență este bine cunoscută. Pînă acum noi am făcut acest lucru cu satele și comunele vecine. În iarna aceasta am dori să avem un schimb de experiență atît cu formațiuni artistice cit și cu conferențieri din raionul Segarcea.

Am arătat cîte ceva despre pregătirile care se fac la Celaru pentru perioada de iarnă. Ne-am bucurat dacă și alți directori de cămine își vor împărtăși prin revista „Albina” experiența lor în această privință. În felul acesta vom avea cu toții de învățat.

IOANA REZEANU
directoarea căminului cultural
din comuna Celaru,
regiunea Craiova

Povestea unui muzeu

În 1951, sapa minuită de un colectiv din comuna Dorobanțu, raionul Călărași, s-a izbit de un obiect care stătea ascuns în pămînt de aproape un mileniu. Era o amforă grecească, de a cărei valoare, colectivistul, om simplu, dar cu dragoste pentru pămîntul natal, și-a dat imediat seama. Așa a fost descoperit, pe teritoriul raionului Călărași, primul obiect de reală valoare muzeală. Cu această amforă grecească și-a început activitatea, modestă la început, bogată în ultima vreme, Muzeul de istorie din orașul de pe malul Borcei.

Printre impresiile consemnate în cartea de aur a muzeului de către vizitatorii săi de renume, se numără și cea a profesorului dr. Gwita, membru al Academiei de științe din Berlin. El scrie: „A fost o mare plăcere să cunosc muzeul din Călărași, foarte mo-

dern aranjat și care după părerea mea e unul dintre cele mai frumoase muzee din România”. Nu e puțin lucru ca un muzeu tînăr, înființat abia de cîteva ani, să-și atragă asemenea aprecieri.

Înimosul și pasionatul director al muzeului, tovarășul Niță Anghelescu, povestește cu amărăciune că, pe timpul burgheziei, Călărașul nu deținea nici un obiect de certă valoare muzeală. Burghezia nu numai că nu s-a îngrijit să amenajeze un muzeu de istorie și arheologie, dar a făcut tot posibilul să asoandă și să șteargă orice urmă materială a cruntei exploatare la care au fost supuși, de-a lungul veacurilor, oamenii muncii din partea locului.

Săpături arheologice de dată recentă și de proporții tot mai mari au scos la iveală importante urme ale unui trecut ce începe încă din epoca pietrei necioplite. Nenumărate piese de mu-

Înzestrată cu peste 5.000 de volume, biblioteca căminului cultural din comuna Tirnova, raionul Ineu, atrage zilnic numeroși iubitori ai cărții beletristice și agrotehnice

SESIUNEA O. N. U.

UN PRIM BILANȚ

Părăsind New York-ul, la 13 octombrie 1960, tovarășul N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., care a condus delegația sovietică la cea de-a XV-a sesiune a Adunării generale a O.N.U., a declarat între altele: „Plecăm bine dispuși, deoarece considerăm că au apărut unele perspective care ne dau posibilitatea să sperăm în rezolvarea celor mai importante probleme internaționale prin intermediul Organizației Națiunilor Unite, prin intermediul ședințelor Adunării Generale. Avem încrederea fermă în pace și în prietenia între toate popoarele și luptăm în permanență pentru ele”.

Aceste cuvinte rostite de șeful guvernului sovietic exprimă lapidar, concis, sensul și importanța celor ce s-au petrecut, sub ochii noștri, la actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

Este absolut firească dorința de a face un scurt bilanț al perioadei de peste trei săptămâni de activitate desfășurată la O.N.U. În acest timp propunerile prezentate de N. S. Hrușciov, cuvântările sale, personalitatea sa au stat în centrul atenției întregii lumi. Toate eforturile guvernanților din S.U.A. și ale sprijinitorilor lor de a minimaliza efectul măreței misiuni de pace pe care au susținut-o cu strălucire la O.N.U. tovarășul N. S. Hrușciov și ceilalți conducători ai delegațiilor statelor socialiste n-au putut să estompeze nici să atenueze în fața opiniei publice mondiale caracterul profund constructiv al politicii de pace promovată cu fermitate de țările socialiste.

Din cauză că mecanismul O.N.U. funcționează încă unilateral, în interesul unui cerc restrâns de puteri occidentale, nu toate propunerile sovietice au fost întimpinate la O.N.U. cu înțelegerea cuvenită. Mașina de vot americană, pusă în funcțiune și de astă dată, a reușit să dea câștig de cauză cerurilor guvernante din S.U.A. într-o serie de probleme. Astfel, discutarea admiterii R. P. Chineze în O.N.U. nu a fost trecută pe ordinea de zi a actualei sesiuni, iar problemele dezarmării generale și complete și a pericolului care amenință pacea generală ca urmare a acțiunilor agresive ale S.U.A. împotriva Uniunii Sovietice au fost trecute spre dezbateri în cadrul Comitetului Nr. 1 și nu în plenara Adunării generale așa cum a propus delegația Uniunii Sovietice.

Cercurile guvernante din S.U.A. și susținătorii lor n-au reușit însă să-și impună voința într-o problemă atât de importantă ca aceea referitoare la acordarea imediată și necondiționată a independenței tuturor popoarelor și țărilor coloniale. Această problemă, ridicată la O.N.U. de către tovarășul N. S. Hrușciov, s-a bucurat de sprijinul efectiv al majorității delegațiilor prezente la actuala sesiune a Adunării Generale. În fața acestei situații, delegația americană a fost nevoită să renunțe la poziția ei inițială și să se alăture propunerilor sovietice ca această problemă să fie discutată nu în cadrul Comitetului Nr. 1 ci în ședințele plenary ale Adunării Generale a O.N.U.

Deosebit de prețioase sînt și propunerile făcute de delegația sovietică cu privire la necesitatea schimbării structurii a Organizației Națiunilor Unite. Referindu-se la această propunere, comentatorul diplomatic al ziarului american „Chicago Sun And Times” spunea: „Hrușciov i-a ajutat pe mulți să-și dea seama că O.N.U. este organizată pe baza raportului internațional de forțe existent acum 15 ani, deși sîntem în anul 1960”.

Alături de delegația Uniunii Sovietice, delegația țării noastre condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a adus un aport prețios la eforturile pentru rezolvarea justă a celor mai arzătoare probleme internaționale. Pornind de la convingerea că fiecare stat membru al O.N.U., fie el mare sau mic, are îndatorirea să aducă o contribuție proprie, activă la soluționarea problemelor ce se pun acum în fața omenirii, guvernul român a propus înscrierea pe ordinea de zi a actualei sesiuni a Adunării Generale a punctului intitulat: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținând unor sisteme social-politice diferite” și a punctului intitulat: „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”. Aceste propuneri au fost incluse pe ordinea de zi și ele suscită un viu interes din partea multor delegații prezente la sesiunea Adunării Generale a O.N.U.

După cum rezultă din acest scurt bilanț, activitatea delegațiilor țărilor socialiste la O.N.U. a fost deosebit de bogată. Exprimînd năzuințele cele mai fierbinți ale popoarelor dornice de pace și de libertate din țările socialiste și din lumea întreagă, șeful guvernului Uniunii Sovietice, tovarășul N. S. Hrușciov, și ceilalți conducători ai statelor socialiste prezente la O.N.U., au arătat lumii întregi că forțele păcii sînt mai puternice ca forțele războiului și că popoarele lumii pot să trăiască în pace și prietenie, și că mașinașiunile cerurilor agresive nu sînt în stare să frîneze mersul societății umane pe drumul progresului.

Adoptarea rezoluției privind

„Colaborarea statelor membre ale O. N. U.”

În dimineața zilei de 17 octombrie s-au încheiat dezbaterile de politică generală. Printre ultimii care au luat cuvîntul în cadrul acestor dezbateri au fost Zenon Rosides, delegatul Ciprului și Krishna Menon, delegatul Indiei.

În cuvîntarea sa, reprezentantul Indiei a atras atenția Adunării Generale asupra gravității situației din Congo, la care s-a ajuns, după părerea lui Menon, datorită politicii imperialiste.

Reprezentantul Indiei s-a pronunțat apoi pentru modificarea Cartei O.N.U. și pentru ca tratativele în problema

dezarmării să aibă loc în Adunarea Generală.

În încheiere, șeful delegației Indiei a prezentat Adunării Generale proiectul comun de rezoluție cu privire la „Colaborarea statelor membre ale O.N.U.” Acest proiect, așa cum arată V. A. Zorin, reprezentantul Uniunii Sovietice, exprimă preocuparea pentru crearea de condiții în vederea îmbunătățirii situației internaționale și consolidarea păcii.

Proiectul de rezoluție al celor 28 de țări din Asia, Africa, Europa și America Latină prezentat de K. Menon a fost adoptat în unanimitate.

Premierul congolez Patrice Lumumba, în momentul cînd iese din locuința sa

Complotul colonialiștilor împotriva Congoului continuă

Sînt bine cunoscute opiniei publice de pretutindeni uneltirile puse la cale de colonialiștii belgieni cu sprijinul imperialiștilor americani împotriva tînărului stat african Congo. Aceste uneltiri au avut drept prim rezultat dezmembrarea Congoului prin separarea provinciei Katanga și crearea haosului în țară.

Colonialiștii nu se mulțumesc însă cu atât. Ei vor să instaureze dominația în Congo și să stăpînească nestingheri în această țară. Principala obstacol ce se ridică însă împotriva acestor tendințe hrăpărețe este poporul congolez dornic de libertate, reprezentat prin guvernul său legal în frunte cu primul ministru Patrice Lumumba. Tocmai de aceea, colonialiștii au căutat și caută să submineze pozițiile acestui guvern. În acest scop ei se folosesc de o clică de trădători de teapa lui Chombe, Kalonji sau Mobutu.

Uzurpînd puterea, colonelul rebel Mobutu și „Consiliul comisarilor generali” creat de el duc țara spre o anarhie cum nu a cunoscut încă nici o țară africană, care a obținut independența.

În situația din Congo s-au ivit în ultimele zile câteva aspecte noi. Cel mai semnificativ dintre acestea îl constituie eșecul încercărilor grupului de lachei al colonialiștilor Kasavubu-Mobutu-Bomboko de a zdruncina pozițiile forțelor patriotice în frunte cu primul ministru Patrice Lumumba.

Colonelul rebel Mobutu a dat ordin trupelor de sub co-

manda să asedieze reședința lui Lumumba și să-l aresteze. Dar blocada instituită în jurul reședinței primului ministru s-a soldat cu un rușinos eșec. Soldații trimiși de Mobutu întrebau cu strigăte puternice de ce să-l aresteze pe Lumumba. Pînă la urmă, ei nu au îndeplinit ordinele date de comandantul lor.

Într-o cuvîntare ținută recent Patrice Lumumba a declarat că poporul congolez și-a cucerit independența nu pentru a dezlănța un război între triburi ci pentru a se bucura de binefacerile libertății, pentru a dezvolta țara pe baza eforturilor comune. Primul ministru a declarat că el va rămîne la putere atîta timp cît se va bucura de încrederea și sprijinul parlamentarului.

Situația din Congo continuă să fie deosebit de gravă. Colonialiștii în frunte cu imperialiștii din S.U.A. caută să adîncească și mai mult criza congoleză. Aceasta rezultă și din faptul că de curînd în Katanga au sosit trupe din Uniunea Sud-Africană. Aceste trupe au fost aduse cu avioane americane și sînt înzestrate cu armament și muniții de proveniență americană.

Monopoliștii din S.U.A., cărora le place să spună în orice ocazie că sînt sprijinitorii libertății și independenței popoarelor, își arată și de astă dată adevărata lor față. Ei apar în ochii lumii ca sugrumători ai independenței și libertății popoarelor, ca sprijinitori înfocați ai putredului și rușinosului sistem de înrobire colonială.

Revoluția cubană a intrat într-o etapă nouă

În cadrul unei cuvîntări radiotelevizate, primul ministru al Cubei, Fidel Castro, a subliniat că după adoptarea legilor cu privire la naționalizarea băncilor și a tuturor întreprinderilor principale din țară, precum și a legii cu privire la reforma urbană, revoluția cubană a intrat într-o nouă etapă de dezvoltare.

Poporul, a arătat Fidel Castro, dispune acum de pămînt, școli, spitale, locuințe... Astăzi fabricile și societățile de electricitate și telefoane, care erau în trecut proprietatea monopolurilor străine, îi aparțin. Poporul are acum pentru ce să lupte și ce să apere.

Am rezistat atacurilor datorită faptului că în lume există marele și puternicul lagăr al țărilor socialiste, care se dezvoltă cu repeziciune, deoarece țara noastră, cu toate că este de fapt încercuită din toate părțile de forțele imperialiste, are posibilitatea de a achiziționa petrol, de a-și vinde produsele, de a cumpăra mașini. Există de asemenea marele lagăr al țărilor neutre care au astăzi un rol important în lume și cu care am întărit legăturile economice prietenești.

PE SCURT

● La Mexico și-a încheiat lucrările cel de-al III-lea Congres Național al Partidului Popular din Mexic. Secretar general al C.C. al partidului a fost reales Lombardo Toledano. Congresul a hotărît să schimbe denumirea Partidului Popular în Partidul Popular Socialist.

● Tribunalul revoluționar din Santiago de Cuba a condamnat la moarte doi cetățeni americani care împreună cu un grup de trădători cubanezi au pătruns pe teritoriul Cubei și au încercat să organizeze o rebeliune armată împotriva guvernului Castro.

● Ziarele anunță că în orașul Colombe (departamentul Sena) a avut loc o demonstrație de protest împotriva reinvierii militarismului vest-german. Demonstrația a fost organizată de foști deținuți în lagărele hitleriste ale morții și foști participanți la mișcarea de rezistență. În oraș au fost difuzate manifeste în care se critică crearea de baze ale Bundeswehrului în Franța. O manifestație asemănătoare a avut loc în cel de-al cincilea arondisment din Paris.

SITUAȚIA DIN LAOS

Nu de mult, guvernul prințului Savanna Fumma, adus la putere în urma loviturii de stat efectuată de căpitanul Kong Le în luna august a acestui an, a hotărît să înceapă tratative cu partidul patrioților laoțieni Neo Lao Haksat, în vederea normalizării situației din țară. Acest lucru nu a fost însă de loc pe placul guvernanților din S.U.A. care își văd amenințate serios pozițiile pe care le mai dețin în Laos. De aceea, ei s-au grăbit să facă presiuni asupra guvernului Savanna Fumma și să-l determine să interzică tratativele începute. În acest scop a fost trimis în Laos Graham Parsons, secretar de stat adjunct al S.U.A. pentru problemele Extremului Orient.

Principalul mijloc de presiune folosit de Parsons a fost faptul că S.U.A. au încetat să mai acorde ajutor guvernului Savanna Fumma după ce acesta din urmă a stabilit relații diplomatice

cu Uniunea Sovietică. Parsons a declarat că încetarea ajutorului american ar avea, chipurile, un caracter vremelnic și a lăsat să se înțeleagă că dacă guvernul Savanna Fumma și-ar schimba atitudinea, el s-ar putea bucura din nou de ajutor din partea S.U.A. În caz contrar, guvernul Savanna Fumma nu va mai putea conta pe dolari americani. La aceasta, primul ministru al Laosului a răspuns: „Dacă americanii nu vor să ne ajute, cu atât mai rău pentru ei. Vom căuta ajutor în altă parte”. Savanna Fumma a subliniat apoi că nu va renunța la politica sa de neutralitate, nu va renunța la tratativele începute cu delegația partidului Neo Lao Haksat și că nu poate fi vorba de nici un fel de tratative cu gruparea contra-revoluționară. Rebelilor, a spus primul ministru, le-a rămas o singură soluție, capitularea.

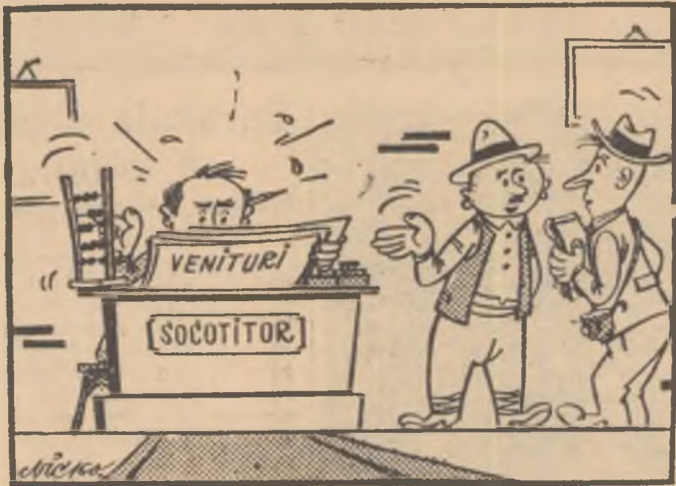
După cum rezultă de aici, guvernul laoțian — care se bucură

de sprijinul întregului popor — nu s-a lăsat intimidat de presiunea exercitată asupra sa de monopoliiștii americani. El a respins propunerile americane și s-a declarat pentru o politică de strictă neutralitate, pentru relații de conviețuire pașnică cu toate țările, indiferent de sistemul lor social-politic.

Conducerea Partidului Neo Lao Haksat din Laos a dat publicității o declarație în legătură cu tratativele care se desfășoară în prezent la Vientiane între guvernul Laosului și delegația Patet-Lao.

C.C. al Partidului Neo Lao Haksat, propune, printre altele, să fie unite toate forțele armate, să fie întărită armata națională capabilă să apere neutralitatea țării, să fie dusă o politică externă în spiritul unei adevărate neutralități în conformitate cu prevederile acordurilor de la Geneva.

Sprizinjii de mecanizatori, colectivisti din comuna Săucești, regiunea Bacău, au obținut recolte bogate de cereale și plante tehnice.

— Acum, cred că e cazul să cumpărăm și pentru socotitorul nostru a o mașină de calculat.
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Așa-l Tiță, nițel cam îndărătnic când e vorba de fapte bune Ciț privește faptele rele, Tiță e cel dintâi. N-a rămas un vecin să nu fi fost dat în judecată de el. „Îți trîntește un „proces” să mă ții minte!” amenință el din te miri ce. De la o vreme, iar a început:

— Bucure îți trîntește un proces. De ce mă ții minte!

— De ce mă ții minte? Ce ți-am făcut?

— Cum, ce mi-ai făcut? Toată pleava din sura ta a căzut în oalele mele cu maglun. Ce mai fac eu cu maglunul?

— Și ce-s eu de vină, păcatele mele, dacă a bătuț vîntul?

— Nu știu! Să vedem judecata tot așa o să spună? Mi-e c-o să-mi plătești prunele și munca.

Acum a trecut la Dobrică, vecinul din Crivăț:

— Dobrică, îți trîntește un proces, să mă ții minte!

— Cu ce-am greșit, vecine Tiță?

— Cum, cu ce-ai greșit? Mi-ai rupt gardul, nu vezi?

— Nu l-am rupt eu. A bătuț vîntul și a despicat nucul asupra lui. Dar ți-l repar.

— Reparat e una și cum era, aproape nou, e alta. Judecata va alege.

Acum Tiță grăbește spre sediul gospodăriei colective.

— Eu mine nu vin la judecată! — anunță plin de el. — Sînt nevoit să merg la judecată.

— Dar ce ți s-a întîmplat? — întrebă moș Dănilă, un colectivist cam hitru.

— Ce să se întîmole? Procesul! Bucur, Dobrică... ăstia! — făca nu-l bine, mă talcă! Eu zic să mă aștept, — îl sfătuia bătrînul.

— Ia lasă-mă, moșule, că știu eu ce fac!

— De data asta, nu știu! Și-apoi, nici nu bănuiești de ce e bine să mă aștept!

— De ce?

— Ia gîndește-te! În dreapta mai ai un vecin, în stînga, altul. De ce să nu faci economie de drumuri? Că pînă la urmă și ăstora o să trebulască să le trîntești cite un proces.

— Ptiu, fir-al de hodrog! Asta e insultă și nu ți-o iert. Scrie la cod!

Tocmai cînd rîsul colectivizatorilor era mai în toi, intră Mieluș, băiatul cel mare al lui Tiță.

— Tătucă, a scăpat scroafa și a intrat la vecin!

— La care, mă, la Bucur, ori la Dobrică?

— Nu, la nea Anghel.

— Atunci e bine, se liniștește Tiță. E înțeleptă...

Pornește spre casă și bate în poarta lui Anghel.

— Vecine scroafa mea ți-a făcut vreo pagubă?

— Nimica toată. Mi-a murdărit dușumeaua de făină.

— Viu numai decît să mătur. Dar cum s-a întîmplat?

— Apăi intrase mai întîi în cămară. A dat cu ritul și a spart sacul cu făină, de s-a făcut tot una pe copite.

— Dar cum de a nimerit în cămară?

— A intrat mai întîi în tindă, că...

— Dar în tindă cum a ajuns?

— Are nărav și aleargă păsările. A fugărit o rață și abia în tindă a omorît-o.

— Dar cum a ajuns la dumneata?

— Prin gard. L-a spart, uite, colo, și a intrat.

Stă Tiță pe gînduri ce stă, apoi întreabă:

— Acum îmi trîntești un proces, nu-l așa?

— De ce? Se mai întîmplă între vecini necazuri d-astea. Putea scăpa scroafa mea la dumneata. Ce, mi-ai fi făcut proces?

— Doamne păzește! — minte Tiță. — Dar să știți că ești om cumsecade, — zice el. — Hai să fac cine-st!

Pornește spre bufet. Moș Dănilă stă în pragul casei, îl zărește și-l cheamă.

— Dă-l încolo, că-l hitru, zice Tiță.

— E și înțelept. Hai pe la el! — e de părere Anghel și intră în casă.

— De cînd mi-a murit baba mi-e urît singur, d-ala v-am strigat. Da' olecuză de droabă negru cinstiți? — întreabă moșul și pune pe masă o ploscă înflorată.

— De ce nu? — zice Anghel.

— Vecinul Tiță a pățit un necaz bleful de el.

Ghicitori

Am în țarină-o găină
Trece-ncet cu gușa plină
Și scurște cu ghiarele
Hrănește ogoarele.

(Mășina de imprimat)

Merge moșul lingă tata,
Invirtindu-se de-a roata
Și pe unde trece-n grabă
Face dichisită treabă.

(Mășina de imprimat)

I. TERBESCU

Buni de plată

Cînd ajungi în centrul comunei Lungulețu, raionul Răcari, privirea îți e atrasă de o construcție masivă, impunătoare. E noul cămin cultural, construit cu contribuția voluntară a cetățenilor. Văzîndu-l, n-am putut să nu exclamăm:

— Frumoasă clădire!

— Frumoasă? Puțin zis — ne spune un sătean de-alături. — Păcat numai că... de departe o chii-ți bate, iar de-aproape... Dar poftiți înăuntru. Mai crezătorii sînt ochii, decît urechile.

Poftirăm noi înăuntru și n-apucăm să facem doi pași, că ne și pomenirăm cu citeva picături reci de apă, drept în creștetul capului.

— Ce-i asta, nene?

— Ploaie — făcu el calm. — Afară a stat de vreun ceas, da' aici abia începe. Asta, multumită meșterilor. Ce s-or fi gîndit? Să lucreze clădirea în așa fel, ca să fie folosită și ca baie comună. Acum ia uitați-vă și la sobe. Dună cit se vede, sînt destul de arătoase...

— Arătoase, de departe, da' de meserie...

— Din lipsă de material?

— Ași, din lipsă de respect față de oameni, de construcție, de meserie...

— Păi ăstia, frăcioare, nu mai sînt meseriași, ci circaci...

— Da' de unde, taică. În cazul ăsta nu știu cu cine stai de vorbă. Meșterii noștri au făcut o inovație grozavă. Ia uitați-vă nițel la parchet. Cum? De ce-l crăpat? Simplu, ca bună ziua: e bătuț în cuie. Acesta-i parchet. Ce? N-ați mai văzut-o încă acuma parchet bătuț în cuie? Și încă în cuie de 8 și de 12! Drept să vă spun, nici eu n-am prea văzut. Mai ales că la tata acasă n-am trăit cu parchet. Ei, da' ce

să-l faci. Inovația-i inovație. Ce credeți că ne-au spus meșterii: „O să vă ducă vestea!” Și chiar că li s-a dus vestea... ca de popă tuns! Acuma, ce ne-am gîndit și noi? Cînd o fi să-l crătim, o să-l vindem tot pe el să-l tragă la rîndea. Tare-aș vrea să văz cu ce inovație au să mă vie. Nu de alta, da' n-aș vrea să mă fie în pielea lor, să facă rost de-a-țitea rîndele cite s-or strica... — Da' cine-s meșterii ăstia? — Întrebați-i pe cei din brigada artistică de așitate, că le-au și făcut un cîntec care sună cam așa:

Frunză de arțari
Nouă meșteri mari
De pe la Răcari
Cu nea Savu care
N-are-asemănare
Nici la reparații
Nici la „inovații”,
Măre au venit
Și în oraș
Un cămin cu baie
Pe vreme de ploaie
Cu parchet nea Stane
Fixat în piroane...

...și tot așa, înainte. Da' mai bine haidem să ascultăm brigada, că tot se află alături, la repetiție.

Ne oprirăm uimiți uitîndu-ne la ușă: era plină de crăpături atît de mari, că puteai să bagi degetele prin ele.

— Astea sînt din vina președintelui de sfat. Da' nu a președintelui de acuma, că ăsta-i om bun și lucrează cu tragerile în nimă cl a aluilalt președinte de-acu' patru ani, unul Nicolae Gheorghe care a cumpărat lem-năria verde. Și cum s-a uscat, cum a crăpat. Un vecin de-al meu, hitru nevoie mare, mi-a spus într-o zi că fiecare crăpătură de-asta seamănă c-o lipsă de interes în muncă.

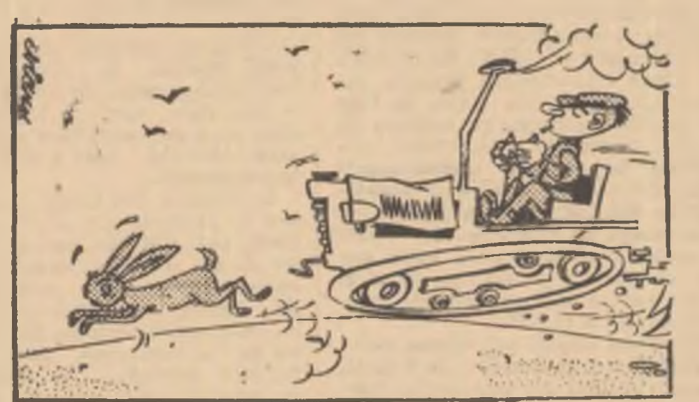
— Și cum aveți de gînd să le-astupați?

— Știu eu? Deocamdată tehnicianul statului popular rațional nu vrea să facă recepția căminului. Și are dreptate, omul. „Cum să-mi iau eu — zice — răspunderea și să spun „Bun de folosit”, cînd mai trebuie încă meșterit?”...

Auzînd noi una ca asta, ce ne-am gîndit? Dacă nu face dînsul recepția căminului, ca să-l spună „Bun de folosit”, o să le facem noi „recepția” celor vino-vați și-o să le spunem: „Buni de plătit!”

PETRE POPA

Tractoristul Pufulescu Constantin de la S.M.T. Corneni, regiunea București, însămintează gonind tractorul cu viteza a treia.

Iepurele: — Tractoriștii ăsta o fi avînd ambiția să mă bage și pe mine în reparații!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

„CAUTĂTORII DE COMORI”

Poveste fără cuvinte...

(Desen de ȘT. MUNTEANU)